

EL MICALET GALACTIC

Estàs com una moto!

Pasqual Alapont

Dibuixos de Francesc Santana

La meua família

Avui, la mestra ha vingut a classe acompanyada d'una xica jove. Era molt bonica i simpàtica, i això era prou perquè tots els companys començarem a fer la cabra. La mestra ens ha dit:

–Us presente Marcel·la, que és psicòloga.

–I això es contagia? –li ha preguntat Ricard, que és un dels meus amics.

La classe ha esdevingut, aleshores, un guirigall de crits i rialles. La mestra no estava massa contenta i ens ha preguntat si volíem que repartira una bona pila d'exercicis com a castic,

però com que no ho volia ningú, hem callat de seguida. La veritat és que la mestra podria ser un poc més comprensiva amb nosaltres, perquè no tots els dies tenim una psicòloga a classe i això ens havia posat nerviosos. Tots pensàvem que ens obriria el cap per veure què tenim a dins, però Marcel·la, la psicòloga, ens ha tranquil·litzat i ens ha dit que únicament havíem de fer un no-sé-què d'intel·ligència i un dibuix.

Això sí que ens agrada: dibuixar. Jo he pensat que faria un cotxe descapotable amb un grapat de centímetres cúbics i tracció a les quatre rodes. Empar, que és una amiga meua, volia dibuixar un vaixell pirata amb gran quantitat de veles, i ens anava a dibuixar a tots de pirates. És molt bona companya, l'Empar. Miquel anava a dibuixar una granja plena de borrecs, vaques, gallines i porcs. Se n'ha organitzada una de bona quan ha comentat que els porcs tindrien les nostres cares. Té unes idees brillants, aquest Miquel. En fi que, entre tots els companys, havíem aplegat un fum de coses per a dibuixar.

No ha costat massa temps a la mestra fer-nos callar, perquè uns quants exercicis per a casa són prou convincents. A Miquel, la seua broma li ha

costat quedar-se a classe durant l'esbarjo, però, ben mirat, no n'hi havia per a tant, veges tu si no quedàvem afavorits de porquets. Li podríem proposar, a la mestra, que per a la festa de fi de curs ens en disfressàrem.

Marcel·la, però, ha dit que no li interessaven els cotxes, ni els vaixells ni els pirates, i, no cal dir-ho, tampoc els xiquets amb cara de porquet. Ricard ha comentat que, aleshores, la seua vida devia ser bastant avorrida, i la mestra li ha replicat que durant l'esbarjo faria companyia a Miquel.

El que interessava a Marcel·la era que férem un dibuix de la nostra família i que ens hi incloguérem. Jo li he dit que els cotxes descapotables m'eixien millor que les famílies, però ella, amb un somriure que m'ha deixat un poc embadalit, m'ha contestat que això no importava res per al resultat de la prova, que únicament li interessava per a conèixer-nos millor.

La mestra ens ha repartit els papers de dibuix i tots ens hem posat a fer la faena. En primer lloc, he dibuixat mon pare, Jaume, que és molt gran i té una panxa impressionant. És bastant calb, però jo li he afegit uns quants cabells perquè si se n'assabenta, a mi, també podria caure'm el pèl.

És una mica susceptible amb totes les qüestions que es relacionen amb la seua cabellera. De tota manera, he pres com a model una bola de billar que un company havia portat a classe. També té un bigot espés que es retalla de tant en tant i que se li ompli de bromera quan beu cervesa. És genial. A mi, el bigot m'ha eixit un poc mexicà, llarg i caigut per les bandes, però és igual.

Mon pare és escriptor de llibres seriosos amb un fum de lletres xicotetes, per això l'he dibuixat escrivint amb la màquina d'escriure i cridant: «Silenci, ací no es pot treballar, me'n vaig al casino!», que és el que fa cada dissabte per jugar a cartes amb els seus amics. Em sembla que m'ha quedat bastant bé, però amb aquella panxota m'ha ocupat gairebé la meitat del full.

Després, he dibuixat ma mare, que és baixeta i té una veu molt dolça. Li he posat una espadenya a la mà perquè sempre que faig alguna malifeta em diu que em fotrà una pallissa al cul amb l'espadenya. Com que no sé si quedava clar que el que du a la mà és una espadenya, he posat un rètol al damunt. Seria terrible que Marcel·la pensara que es tracta d'un ratolí que ha caçat ma mare i que el mostra a mon pare.

Ma mare és una maniàtica de la neteja, però ja no quedaven mans on posar-li un drap i el detergent, i per això, com que no volia dibuixar-li tres braços perquè Marcel·la pensaria que sóc un monstre, li he col·locat una safa als peus com si estiguera rentant-se'ls. Crec que, d'això, se'n diu una metàfora.

En acabant he dibuixat Roser, ma tia, la germana de ma mare. Roser és tan flaca que sembla un abadejo. És molt simpàtica i només s'enfada si li trepitges la casa acabada de llavar. Aleshores fa uns crits que retrunyen per tota la casa. L'he dibuixada vestida amb un xandall verd, perquè li agraden molt els esports. Els divendres es queda a casa amb uns amics i hi organitzen unes partides de dòmino increïbles. La veritat és que ma tia, en qüestions esportives, no té cap rival.

Després he demanat a la mestra un altre full perquè ja no m'hi cabia res més i encara havia de dibuixar Frederic, el meu avi, Jordi, que és un pillastre de gos, i jo.

—Com? Però si la teua família no és gens nombrosa! —se n'ha sorprés la mestra.

—Ja li havia dit que, a mi, això de dibuixar famílies no m'acabava de fer el pes.

–Bé, no passa res –ha intervingut Marcel·la–, et donarem un full més i després l’enganxarem amb l’altre. Et sembla bé, rei?

Ah! M’ha dit rei. Marcel·la m’ha dit rei. M’he quedat petrificat davant seu i he envermellit tant que les galtes em cremaven.

–Et passa res, Manel? –ha preguntat la mestra.

–No res, que pensava si podria posar Marcel·la també al dibuix.

Quasi em desmaie quan les dues han començat a riure. Després, Marcel·la, que no parava de somriure com ho fan en els anuncis de dentífric, m’ha acaronat els cabells i m’ha explicat que això no podia ser, perquè ella no pertany a la meua família, però que si m’interessava molt podria fer-li un dibuix després d’acabar el treball. Crec que estic enamorat de Marcel·la.

En tornar al meu pupitre, les cames em feien figa. Ricard, el meu company, estava una mica gelós i m’ha dit que, en acabar la classe, ens bartriem en duel perquè ell també volia dibuixar la psicòloga. Jo no li he fet massa cas perquè Ricard és molt apassionat i he començat a dibuixar Jordi, el meu gos. El nom és cosa de mon

pare, que té molta imaginació. I la veritat és que és genial, perquè la gent sempre posa una cara molt divertida en sentir-lo, quan els presentem el gos.

Jordi no és un gos de raça, però a ell tant se li'n dóna perquè no sap què és això de ser un gos de raça. A Jordi, li agrada la vida tranquil·la encara que, si ve al cas, també sap traure les dents, com aquella vegada que la tia Roser va dur un pastís enorme per al dinar i quan arribàrem a les postres isqué Jordi tot brut de xocolata. Ostres!, al principi ens empipàrem una mica, però després Jordi es va posar malalt i ens vam espantar. Afortunadament, el gos es curà en un parell de dies, encara que el meu pare li va prohibir que s'acostara pel menjador durant molt de temps. Jo pense que tampoc no n'hi havia per a tant perquè, ben mirat, si haguérem pogut, jo crec que qualsevol s'hauria pegat una bona fartada com el pobre Jordi. Al meu gos, el que li agrada de debò és dormir, de manera que l'he dibuixat a la butaca del meu pare, que és on es col·loca a fer la migdiada. No cal que conte les baralles que s'armen quan els dos volen fer una becaina a la mateixa hora.

Després, he dibuixat Frederic, el meu avi. Frederic també té una bona panxota com el pare, que és el seu fill. Porta un ull de vidre que fa servir de vegades per a jugar a boletes. És una filigrana jugant a boletes, perquè ho veu tot amb el seu ull. L'he dibuixat amb els cabells estufats i l'he disfressat de pirata perquè, a ell, li agrada dir que fou un bucaner. En realitat va ser, de jove, pescador en un vaixell. A pesar d'això, quan juguem a pirates es defensa d'allò més bé i qual-sevol pensaria que ha estat company d'un pirata malcarat. Dormim tots plegats, Jordi, Frederic i jo, a la mateixa habitació, la qual hem decorat com si fóra la cabina d'un vaixell. L'avi sempre està inventant-se jocs i tota mena de coses per a divertir-nos. Li agrada molt fer esport, de manera que en una mà li he dibuixat una espasa de fusta impressionant i, en l'altra, una pilota de futbol. Frederic conta unes històries increïbles, i dic increïbles perquè se les inventa totes, i mai no saps si el que diu és cert o si es tracta d'una invenció seua. Mon pare a vegades diu que la seua imaginació ens crearà problemes, com aquella volta que digué al forner, en trobar-se'l pel carrer, que havia vist entrar en el seu establiment una rata

fastigosa, i el forner ens va deixar un dia sense pa a tot el barri perquè es va negar a entrar al forn si abans no la caçaven. A mi, tant em fa que algunes coses se les invente, perquè ens ho passem molt bé amb les seues històries.

Per acabar, m'he dibuixat jo. No sé com ho he fet, però, caram, m'he dibuixat tan musculós que semblava un superhome, amb el meu vestit espacial i un casc terrible que tenia la visera oberta. M'ha quedat tan bé que els he posat un casc també a Jordi i a Frederic. Semblàvem la tripulació d'un vol aeroespacial. Aleshores he dibuixat també una càpsula darrere nostre i un marcià que ens donava la mà. Al marcià, li he col·locat un rètol al damunt que posava: «marcià». Seria terrible que Marcel·la pensara que es tracta d'un germanet meu amb tres ulls, quatre braços i un parell de rodetes per cames; no valdria per al resultat de la prova perquè jo no tinc germans.

I perquè se m'havia acabat el paper i ja no m'hi cabia res més, perquè, si no, hauria dibuixat un cotxe descapotable amb una pila de centímetres cúbics i tracció a les quatre rodes, que és el que de veres m'ix bé.

En acabar, la mestra ha recollit els nostres dibuixos, i després ens ha tornat a repartir paper perquè tots ens havíem enamorat de Marcel·la i volíem dibuixar-la. Ha estat una llàstima que tinguera tanta pressa, perquè no hem pogut fer el no sé què d'intel·ligència i a nosaltres ens feia molta il·lusió, sobretot perquè així no hauríem fet classe de coneixement del medi, que, a mi: burruf.

Ja feia una setmana que havíem fet la prova i avui, per fi, ens ha arribat un sobre gran a casa amb els resultats. Dins hi havia el dibuix que jo havia fet i un paper signat per Marcel·la que deia: «Manel és un xic molt imaginatiu i fantasiós. La seua capacitat d'abstracció i relació és bona, i sembla que la seua integració dintre la família és satisfactòria».

S'ha armat un bon rebombori a casa. Després de fer-li repetir el text tres vegades, mon pare, que estava molt orgullós, ha agafat el dibuix i l'ha dut a emmarcar per posar-lo en la paret del menjador. Tots estaven molt contents de mi. Roser, mig plorant, ha dit que quan fóra gran, jo, seria ministre i l'avi, rient, ha preguntat si no hi havia pastissos per a celebrar-ho.

Quan m'he gitat, no podia dormir pensant en llapis de colors, famílies, astronautes i marcians. Em sembla que quan siga gran seré com Velázquez per poder pintar cotxes descapotables amb tracció a les quatre rodes i un munt de centímetres cúbics. És molt distret, això de ser pintor.

